

BékeHír

A Magdolnavárosi Szent László
Egyházközség Lapja

3. szám
2003. Szent Iván havának 29. napján

Az ünnep

Sok a hétköznapi. Mind kell. Az ünnep kevés. Méginkább szükség van az ünnepi napokra.

Az ünnep nem munkaszünet. Az ünnep az emberi lélek öröme, amely a testet áthatja. Az ünnep örömmóda. Az ember szabadságra született. Az ünnepben szabadságát élheti meg. Ünnepben lehet önmaga. Dönthet, mit csinál. Szóhoz jut a lélek. A test finomabb falatokat harap. Közben az emberi szellem hallatja szavát.

Érzést kér, nem mindennapit. Gondolatot kér, amely lelkesít. Érzés nélkül nincs ünnep. Eszme nélkül az ünnep halott. Hiába több az ital, választékosabb az étel. Az embernek több kell.

Érzés és gondolat. Enélkül az ünnep sivatag. Fa, amelynek virága van, gyümölcse nincs. Viszonzás nélküli szerelem. Vágy, kívánság, epekedés, az van, de beteljesülés nem követi.

Milyenek az ünnepeid? Figyeled? Mindenki szervezi. A hétvégeket. Szervezik szabadidődöt. Reklámok kiabálnak rád, mit vegyél, mit igyál, hová menjél. Ki szól, hogy éhes vagy belül? Van-e kínálat eszmékből és érzésekből?

Magadnak kell megtalálni mindkettőt. Kérdezd a bölcseket, a vallásosokat, a művészetet, a történelmet. Faggasd a mindenséget.

Ember vagy. Ünnep nélkül nem élhetsz.

Az ünnep nem munkaszünet. Érzések és gondolatok napja. E kettővel lesz az ünnep szabadság és öröm.

Mácz István: Örülj velem!

A tartalomból:

*Igeliturgikus naptár • Mese a gyermekeknek • Elmélkedés • Templomunk története
– Búcsú • A 370-es számú Szent Antal cserkészcsapatról • Közös élményeink*

Gyerekeknek . . .

Macskafürdetés

Egy régi ütött-kopott lavór gyűjti az esővizet a csatorna alatt. Mostanában van dolga bőven, mert sokat esik az eső. Az imént is volt egy fergeteges zápor. A szél tépázta az ágakat, zuhogott, mintha sohasem akarná abbahagyni. Tele is lett a lavór nagy hirtelen. Mostmár ragyogóan süt a nap. A gyerekek is kiszivárognak a házból, ki az udvarra.

- Nicsak, a lavórban egy béka úszkál! - kiált az egyik kislány.

Mind odarohannak a békát nézni.

- Fürdik. Mossuk meg szappannal! - ajánlja Katica.

Nosza, szalad valaki a szappanért, már itt is van. Ahogy szappanoznak a békát, az ügyesen elugrik és megbújik valamelyik virág tövében.

- Nem szeret mosakodni. Állapítja meg Tomika.

- Fürdessük meg a cicát! - jön az újabb ötlet valamelyik lurkótól.

Nagyszerű ötletnek látszik. Az egész had elkezd a cicát keresni. Szerencsétlenségére ráakadnak a pajtában, a széna között. Szelíd fekete-fehér, tarka jószág. Mit sem sejtve tűri, hogy felemeljék és vigyék, még dorombol is.

Mikor a vízbe teszik, az már sehogysem tetszik neki. Mindenáron

menekülni próbál és jól megkarmolja azt, aki a legerősebben fogja, az meg fájdalmában és ijedtében ugrik egyet, belelőki véletlenül Terkát is a lavórba. A cica csuromvizesen menekül vissza a széna közé, legalább három gyerek visít, de úgy tűnik, mintha százan ordítának.

Mire Terkát kihúzzák az öblös lavórból, addigra anya is megjelenik.

- Mi történt? Terka, hogy kerültél a vízbe? Guszti, mitől vérzik a kezed?

A gyerekek egymás szavába vágva mesélték el a történeteket. Mikor anyu szóhoz tudott jutni a nevetéstől, elmondta nekik, hogy nem minden állat szeret fürödni. A béka igen - a macska nem. A szappant azonban a béka sem szereti. Az csak embernek való. A cicus pedig minden nap többször is mosakodik, de nem a vízben ám, hanem a mancsával dörzsölgeti magát és utána lenyalja a mancsát. Igaz, hogy furcsa tisztálkodási szokás, de ez a nagy egérvadásznak éppen megfelel. Ezután az eset után a cicus nagy ívben elkerülte az esővizes lavórt, főleg, ha víz volt benne és gyereket is látott a közelben. Inkább visszabújt a szénapadlásra.

Úgy látszik, belőle már sohasem lesz úszóbajnok.

Dombi Zsuzsa:
A hófehér játékmackó

Igeliturgikus naptár

Június 29. vasárnap - Szent Péter és Pál apostolok főünnep

Július 2. szerda - Szűz Mária látogatása Erzsébetnél

Július 3. csütörtök - Szent Tamás apostol ünnepe

Július 11. péntek - Szent Benedek, Európa fővédőszentjének ünnepe

Július 22. kedd - Szent Mária Magdolna

Július 24. csütörtök - Árpádházi Szent Kinga

Július 29. kedd - Szent Márta, Mária és Lázár, az Úr vendéglátói
Július 31. csütörtök - Loyolai Szent Ignác
Augusztus 4. hétfő - Vianney Szent János
Augusztus 6. szerda - Urunk színeváltozása
Augusztus 9. szombat - Keresztről elnevezett Szent Teréz Benedikta
Augusztus 11. hétfő - Szent Klára
Augusztus 15. péntek - Szűz Mária mennybevétele (Nagyboldogasszony)
→ *PARANCSOLT ÜNNEP*; templomunkban ezen a napon vasárnapi miserend van
Augusztus 20. szerda - Szent István király főünnep
→ *TANÁCSOLT ÜNNEP*; templomunkban ezen a napon vasárnapi miserend van
Augusztus 22. péntek - Szűz Mária királynő
Augusztus 27. szerda - Szent Mónika
Augusztus 28. csütörtök - Szent Ágoston
Augusztus 29. péntek - Keresztelő Szent János vértanúsága
Szeptember 7. vasárnap – VENI SANCTE (évnnyitó szentmise)
Szeptember 8. hétfő - Szűz Mária születése (Kisboldogasszony)
Szeptember 12. péntek - Szűz Mária Szent nevelés
Szeptember 14. vasárnap - A Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepe
Szeptember 15. hétfő - A fájdalmas Szűz
Szeptember 24. szerda - Szent Gellért ünnepe

Közös élményeink

Az elsőáldozásról

Az elsőáldozás napja idén május 11-én volt. 15 gyerek vehette magához először az Úr Jézus testét.

Egy anyuka így ír az ünnepről:

A hagyományokhoz híven ebben az évben is május elején volt az elsőáldozás. Idén mi is érintettek voltunk, mivel a nagyobbik lányunk első szentáldozására készült. A hittanórákra mindig szorgalmasan készült, nagy lelkesedéssel mesélte az ott tanultakat.

Gyorsan teltek el a napok, a hónapok, s bizony pillanatok alatt itt volt a május.

Első nagy feladat: „Hogyan gyónjak?”

Lányunk már tudta, hogyan menjen be, hogyan kezdje el a gyónást, mégis ez hangzott el: „Anyá, de olyan nehéz!”

Szombat délután bizony kiderült, hogy nem csak az én lányom szíve ver gyorsabban. Minden gyermeknek jól esett egy mosoly, egy simítás, egy ölelés, egy bátorító szó. Jóleső érzéssel néztem őket, amint csillogó szemmel léptek ki gyónás után a gyóntatószékből.

Eljött az örömteli nap! Az izgalom még nagyobb lett!

Megható pillanat volt, amikor testileg és lelkileg fehérbe öltözött gyermekeink megjelentek a bejáratnál. Percről percre arcuk élénkebbé vált. A reggeli szorongás múltóban, hiszen ők is bekapcsolódtak, részeseivé váltak a szentmisének. Mindegyikre boldogság volt nézni.

Amint eljött a vágyva várt perc, bizony én már csak az én lányomat láttam, s könnybe lábadt szemmel néztem, amint a szentáldozáshoz járult.

Egy üzenet jutott eszembe:

Nem kong a szív,
amelyben Jézus él.
Nem üres az a lélek,
amely befogadta a Szentlelket.
Nem céltalan az az élet,
amely Isten felé növekedik:
Szüntelen,
Szüntelen,
Szüntelen.

Örömmel töltött el minket, hogy ezt a jeles napot szeretett családuknk körében tudtuk eltölteni. Kívánjuk, hogy ezeket az érzéseket minél több ember, család élje meg, s adhassa tovább.

*Készítette:
Kalóczkainé Anita*

Lelkigyakorlaton voltunk

*„Mert meglátszik rajtatok, hogy
Krisztus levele vagytok, amelyet mi írtunk,
nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével,
nem is kőtáblára, hanem az élő szív lapjaira.”
2 Kor 3, 3*

Az utóbbi években az idősebbek is csatlakoztak a fiatalok nagybőjti lelkigyakorlatához. Ez az idén – technikai okok miatt – húsvét után valósult meg.

A május elsejei négynapos hétvége első napján indult a kis társaság *Máriabesnyőre*. Az idősebbek most többen voltak, mint a fiatalok. Bennem különös izgalom volt, mert – a gyerekeimmel ellentétben, én még soha nem voltam ilyen jellegű lelkigyakorlaton.

Nekünk, az idősebbeknek Józsné Éltető Kati tartotta az elmélkedéseket. A nyolcgyerekes anyuka nagyon finoman terelgette gondolatainkat és vezetett minket arra, hogy megpróbáljuk jobban megérteni és megélni Istennel való kapcsolatunkat életünk minden területén. Gyönyörű evangéliumi részleteket beszélgettünk át és nagyon szép, régi Szentlelkes énekeket énekeltünk és imákat olvastunk együtt. Útravalóul arra kért minket, hogy pünkösdi ünnepéig mindennap imádkozzunk, és hívjuk a Szentlelket.

A fiatalok számára különösen kedves meglepetés volt, hogy Gyula atya is velünk jött és Ő tartotta meg az első napon az előadásokat. Mélyen elgondolkodtató témákat hozott, amit a gyerekek másnap délelőtt és délután

tovább elmélkedtek. Jó volt látni a fiatalok jókedvét, lelkesedését de azt is, ahogy a szünetekben magukba zárkózva, elcsendesedve sétálgattak a templomkertben. Ők a második nap délutánján úgy belemerültek a beszélgetésbe, hogy – lepipálva minket – csak egy későbbi vonattal indultak haza.

Mindannyiunk nevében hálás vagyok és ezúton is köszönök mindent a résztvevők nevében is a Szervezőknek és a kedves Előadóknak ezért a két lelki napért!

*Készítette:
Mayer Ferencné*

Egy Mária kegyhelyről...

- azaz idei lelki gyakorlatunk helyszínéről

A MAGYAR LORETO

A MÁRIABESNYŐI KEGYHELY TÖRTÉNETE

Grassalkovich Antal birtokán Besnyőpusztán egy kis domb tetején ősi premontrei templommaradványok voltak. Egy alkalommal feleségével Klobusiczky Teréziával, Hatvanból jöttek haza Gödöllőre, elhatározták, hogy a romok helyén egy loretoi kápolnát építtetnek a híres itáliai loretoi kegyhely mintájára, fogadalomból a feleség gyógyulásáért. A Szentcsalád egykori otthona csodálatos módon 1324. december 10-re átkerült az olaszországi Loreto. Azóta ott áll és az egyik legjelentősebb zarándokhelye Európának. A Szent Ház pontos mását többfelé felépítették a világon. 1759 tavaszán a gödöllői gróf szándéka szerint Besnyőpusztán is hozzá kezdtek a munkálatokhoz. A romok eltakarítását egy Fidler János nevű kőműves vezette. Ő április 19-re virradólag egy álmot látott -, melyet aznap el is mondott Tóth Márton isaszegi napszámosnak - az álomban valaki szólott hozzá: „Ha a templom romjai közt, ott ahol hajdan a főoltár állott, ázni fogsz valami szép tárgyat

találsz.”. Az álomban megjelölt helyen ásni kezdtek, és valóban egy 11 cm magas, a XI-XII. századból való csontszobrocskát találtak, amely Máriát ábrázolja, amint a szívét nyújtja balkezével Gyermekeének. Szíve teljes odaadásával szolgálta Mária Istent egész életében - ezt juttatja kifejezésre a szobor.

A szobor megtalálásának hitelességét többször is eskü alatt igazolták, amit Migazzi Kristóf váci püspök, bécsi bíboros-érsek a Grassalkovich Antal által készíttetett ezüstszekrényke hátuljára rá is vésetett. Közben a loretoi kápolna megépült és a gróf, a hatvani kapucinus barátokkal hozatott Loretóból az ottani kegyszoborról egy cédrusfából készült másolatot. Ezt a szobrot a barátok gyalog hozták el Olaszországból. Erre a szoborra is készíttetett Grassalkovich gróf két aranyozott ezüstkoronát rubinokkal díszítve és értékes ruhába öltöztették a Szent Szűzet és a karján ülő kis Jézust. 1761. augusztus 15-én szentelték fel a magyar loretoi

kápolnát. Ez a kegyzobor a főoltár mögött most is látható. A talált kis szobrocskát a gödöllői kastély magánkápolnájában őrizték és csak Mária ünnepeken hozták ki Besnyőre, hogy az idezarándokló hívek is kifejezhessék előtte tiszteletüket. Az egyre nagyobb számban idezarándokló hívek és imameghallgatások a gróftot arra az elhatározásra ösztönözték, hogy templomot építtetett a kápolnához és Migazzi bíborossal való egyeztetés után a kapucinus szerzeteseknek kolostort.

A kapucinusok letelepedése 1763. december 7-én történt. 1771. március 17-én Salbeck Károly váci püspök szentelte fel a kétszintes kegytemplomot és a 18 szerzetes

beköltözésére alkalmas kolostort. Máriabesnyő a környék leglátogatottabb temploma lett. Az állandó gyónási lehetőség, szentmisék és nem utolsósorban a csodálatos módon megtalált Szűzanya szobra egyre több embert vonzott a kegyhelyre. Ma is közkedvelt zarándoktemplom, bel- és külföldről egyaránt sokan érkeznek kérni a Szent Szűz közbenjárását.

II. János Pál pápa a Szent Ház Loretoba érkezésének 7. centenáriumát ünnepélyes keretek között a loretoi bazilika előtti téren mintegy 200 bíborossal, érsekkel és püspökkel koncelebrálva ünnepelte és megnyitotta a Loretoi Évet. Ezt az eseményt Máriabesnyőn egy éven keresztül mi is megünnepelhetjük.

Templomtörténet

- a templombúcsúhoz kapcsolódóan templomunk védőszentjéről

SZENT LÁSZLÓ KIRÁLY

„Amikor a magyarok meghallották, hogy Magnus (Géza) király meghalt, egész sokaságuk öccséhez, Lászlóhoz gyűlt, és egy értelemmel, közös szóval és egyetértő akarattal őt választották az ország kormányzására. Mindnyájan tudták ugyanis, hogy föl van ruházva a tökéletes virtusokkal, hite szerint katolikus, kiváltképpen kegyes, bőkezű adakozó, szeretettel teljes. Úgy ragyogott föl, mint köd közepette a hajnali csillag, mely elűzi a homályt; és miképpen a telihold világol a maga napjaiban, vagy amiképpen a nap ragyog: fény lett népének közepette.”

Valóban az Isteni Gondviselés különös intézkedését kell látnunk abban, hogy őt adta a magyar nemzetnek. Uralkodása sorsdöntő volt népe életében. Kiváló uralkodói képességével, vitészségével és életszentségével kivezette a magyarságot a belső veszedelmek örvényéből, és megmentette a külső ellenségektől.

A belső viszály és egyenetlenség hozta magával, hogy Lengyelországban látta meg a napvilágot. Születésének éve 1046-ra tehető. Atyja I. (Bajnok) Béla magyar király (1060--1063) volt, anyja Richéza, II. Miciszláv lengyel király leánya, nőágon II. Ottó császár dédunokája. Két fiú és több leánytestvére volt. Bátyja, Géza 1074--1077 között uralkodott. A leányok közül Zsófia Weimar Ulrik örgrófhhoz ment feleségül, Ilona pedig Zvonimir horvát király felesége lett. László kétszer házasodott. Első felesége valószínűleg magyar főúri leány volt. Ebből a házasságból született leányát Jaroszláv orosz herceg vette feleségül. Majd özvegységre jutva Rheinfeldi Rudolf német ellenkirály leánya, Adelhaid lett a felesége. Ilyenformán szinte az összes szomszédos uralkodóházzal rokonságba került. Salamon király (1063--1074), László

unokatestvére ugyanis Judit német császárléányt kapta feleségül. László egész életét sok küzdelem és megpróbáltatás jellemzi.

Vallásos lelkületét anyjától, a vitészséget atyjától örökölte. László még jóformán fel sem serdült, máris viszontagságos időkkel kellett átélnie: a testvérharcot András király és apja, Béla herceg, majd az évekig húzódó viszályt Salamon király és Géza bátyja között. Így korán megedződött az élet iskolájában uralkodói éveire. Az ő feladata lett ugyanis az országban a belső rend megszilárdítása és a külső határok biztosítása.

Az ország védelmében még mint fiatal herceg ismételtén kitüntette magát. Talán 22 éves lehetett, amikor a fekete kunok betörték az ország keleti részébe Salamon királykódása idejében (1068). A Kerlés melletti ütközetben döntő szerepet játszott a győzelem kivívásában. Ő volt a csata főhőse, különösen azért, hogy az egyik menekülő kun vezért, aki egy magyar leányt vitt magával, üldözőbe vette, legyőzte, és a leányt kiszabadította. E hőstette valóságos legendával forrta körül alakját. Ugyancsak döntő szerepet játszott, mint vitéz katona a Salamon király és Géza bátyja közötti testvérharcban 1074-ben.

1077-et írtak, amikor Lászlónak a nép akaratából át kellett vennie az ország kormányzását. Lelkületére jellemző, hogy nem koronáztatta meg magát, „mert csak békességet kívánt -, mint a krónikás írja -, hogy visszaadhassa Salamonnak az országot, és magának a hercegséget tartsa meg”. Erre azonban nem került sor, mert az egész ország népe egy emberként állt mögötte, mivel „Magyarországot meggyarapította.” Nevéhez fűződik Horvátország és Szlavónia meghódítása. László idejében különösen a Délkeleti-Kárpátokon túl lakó kunok jelentettek állandó veszélyt a magyar népre. Először 1085-ben Kutesk fejedelem indított támadást Salamon ellen, aki nem tudott belenyugodni országa elvesztésébe. Hatalmas sereggel tört be, de László rájuk rontott, s a kunok úgy menekültek, „mint tépett tollú vadkacsák a keselyűk csőrétől”. Sokkal nagyobb veszélyt jelentett az 1091. évi betörés, mert a király akkor éppen Horvátországban tartózkodott. Az ellenség végigpusztította az ország keleti részét, rengeteg rabot és zsákmányt hurcolva magával. Hallván az ország veszedelmét, László sietett vissza népe védelmére. Még idejében sikerült a kunokat utolérnie. Egy ember kivételével az egész sereget megsemmisítette vagy fogságba ejtette. Ekkor történt, hogy a csata hevében egyszer csak fölkiáltott: „Atyámfiak! Ne öljük meg ezeket az embereket, hanem csak ejtsük foglyul őket; hadd éljenek, ha megtérnek!”

A többi hadjáratban, Oroszországban, Lengyelországban vagy a nyugati végeken, mindig arra törekedett, hogy azt a részt támogassa, ahol az igazságot vélte. VII. Gergely és IV. Henrik küzdelmében a pápa oldalán állt.

A politikai szervezés munkájával párhuzamosan haladt az egyházi élet megújítása, intézményeinek újjászervezése, továbbfejlesztése. A meglévő székesegyházakat, káptalanokat és kolostorokat nagy birtokokkal gazdagította, a megkezdett templompépítéseket befejezte, új egyházak és kolostorok egész sorát alapította. Ugyanilyen bőkezűséggel gondoskodott a püspökségekről is.

Igen fontos szerepet töltött be uralkodásában az igazságszolgáltatás újjárendezése. Az évtizedes testvérharcban és az egyéb belső küzdelmekben erősen megrendült a törvények kötelező ereje. Különösen elhatalmasodott a tolvajlás, és meglazultak az erkölcsi életet szabályozó törvények. Ezt nem tűrhette László, ezért uralkodása második évében, 1078-ban Pannonhalmán a papság és előkelők jelenlétében szigorú törvényeket hoztak a megrendült vagyonszolgálat megerősítésére. Nem kímélték az előkelő és gazdag embereket sem. Aki egy tyúk értékénél többet lopott vagy elorzott, fölakasztották. Az emberölést sem torolták meg ilyen szigorúan. Az

1085 táján hozott újabb törvénykönyvből az tűnik ki, hogy a szigorú rendszabályok hatásosak voltak, s egyiket-másikat enyhíteni lehetett.

Közismert volt László vendégszeretete. Nem egy királyi vagy fejedelmi sarj talált nála menedékre. Udvarában neveltette fivére, Géza két fiát, Kálmánt és Álmost, valamint András király Dávid nevű fiát, s egy ideig Salamont is udvarában tartotta, mindennel ellátva őt rangjához mérten, amíg csak önként el nem távozott az országból.

A magyar nemzet és az Egyház szolgálata nyilvánult meg abban is, amikor István, Imre és Gellért ereklyéit 1083-ban fölemeltette. Ezzel a magyar népnek a saját nemzetéből adott szent példaképeket.

„Szinte állandóan a tenyerén hordja, kardja élén hordja az életét: minden pillanatban kész odadobni azt Egyháznak, hazának, egyeseknek -- mindennek és mindenkinek, akikben, amiben azt a két szentséget látja testet öltetni, amelyért élt: a magyar ügyet és az Isten ügyét” -- írja róla Sík Sándor. Egész élete, eljárásai, intézkedései a szentség jegyét viselik magukon. Az ország minden lakosa csak kegyes király néven emlegette. „Egyik legszebb jellemvonása a megbocsátás volt. Salamont nem büntette meg a kor szokása szerint, csak fogságra vetette egy időre, s „ő maga folyvást imádkozott Salamonért, hogy térjen meg Isten törvényéhez.”.

Épp így kitűnt lelkével. „Testedben tiszta, lelkedben fényes, szívedben bátor, miként vad oroszlán.” Amikor tehette, szeretett félrevonulni és imádkozni. Imáinak hatásossága nyilvánul meg az alakját körülfontó legendákban is: az üldöző ellenség előtt a szikla meghasad, éhező katonái táplálására szarvascsordák jelennek meg, imájára víz fakad a sziklából, az ellenség elé dobott pénzei kővé változnak... Ugyanígy lesz „Szent László füve” gyógyír a betegség ellen.

Nem csoda, hogy híre a határon túl is elterjedt, benne látták a kor egyik legszebb lovageszményét, s kiszemelték a keresztes hadak vezérének. Erre azonban nem kerülhetett sor, mert 1095. július 29-én az örökkévalóságba költözött. Egy ideig a somogyvári monostorban nyugodott „boldog teste” (Arany János), később Váradon helyezték végső nyugalomra.

Kultusza halála után hamarosan kifejlődött. Tulajdonképpen maga a nép avatta szentté, mielőtt az Egyház hivatalosan megtette volna. A csodás gyógyulások híre gyorsan terjedt. A szent király ereklyéibe vetett bizalom egyre növekedett; szokássá vált, hogy itt döntsenek el nagy fontosságú pereket, és László oltára előtt tegyenek esküt. Itt tartották az 1134. évi nemzeti zsinatot. Ezek után az Egyház hivatalos lépése sem váratott soká magára. III. Béla király sürgetésére III. Celesztin pápa 1192-ben László királyt a szentek sorába iktatta.

A szent lovagkirály hatása népe körében az idők folyamán csak növekedett, egyesek szerint még Szent Istvánét is felülmúlta.

Vajon miben volt a varázsereje? Talán Prohászka Ottokár fogalmazta meg legkifejezőbbben: „A magyar eszmény Lászlóban lett kereszténnyé és szentté... A kereszténység ezentúl már nemzeti léletté, a keresztény király a nemzet hőségé lett.”

Közösségeink

„Közösségeink” című rovatunkban az egyházközségünkben működő egy-egy csoport életét, múltját, jelenét és jövőbeni terveit, reményeit szeretnénk bemutatni.

Ezt nemcsak mintegy érdekességképpen, újságunkat színesítő momentumként tesszük. Határozott célunk a figyelemfelhívás arra a befogadó szeretetre, amely ezekben a kis társulásokban megvan az újabb érdeklődők iránt, és a közösségeinket körülvevő kisebb-nagyobb közömbösség oldása.

Napjaink egyik legnagyobb kérdése, hogy az Istentől, embertársaitól és végsősoron önmagától egyre inkább elidegenedni látszó egyén talál-e segítő társakat benső harmóniája megtalálásához, vagy megtartásához. Egy közösséghez való tartozás érzése, az abban való tevékenységek végzése alapvető emberi igényeket elégíthet ki.

Őszintén reméljük, hogy legalább a tájékoztatás szintjén hozzájárulhatunk az egyes csoportok és a még elzárkózó egyének, illetve a csoportok közötti távolságok csökkentéséhez!

Cserkészlet II.

A MI 370. SZÁMÚ SZENT ANTAL CSERKÉSZCSAPATUNK MEGALKULÁSA

1939 nyarán Suszter Antal Béke téri plébános elhatározta, hogy az egyházközségben belül cserkészcsapatot alakítanak. Erre a feladatra megkérte Pleier József tiszteletűt, aki a plébániához tartozott. Ő mint a Róbert Károly körüti ideggyógyintézet lelkésze, az intézetben lakott és ő volt egyben az Üteg utcai leánypolgári iskolának a hitoktatója is.

1926 óta volt cserkész és a 208-as cserkészcsapat parancsnoka. Józsi bá' átadta a 208-as csapatot Mérei György cserkészvezetőnek és elhozott magával néhány őrvezetőt.

1939 szeptemberének végén a Szent László úti kultúrház színpadán Pleier József hittanán Varga Pál kereskedelmi iskolai tanuló, Tanhausen Henrik és Tőke Ferenc volt 208-as cserkészek megbeszélést tartottak egy új csapat megszervezésének ügyében.

Itt indult meg a Béke téri egyházközség cserkészcsapatának élete, melynek otthona a kultúrház kis konyhája és a szabadon álló helységei voltak. A tagokat a Szent László utcai iskolában toborozták és a csapat csakhamar életre kelt.

1940-ben a Magyar Cserkészszövetség igazolta a csapatot és az I. tábort (résztevő: 12 tag), melyet a II. Rákóczi Ferenc csapattal együtt tartottak Pilismaróton.

A kéthetes tábor meghozta az eredményt, szeptemberben pezsgő élet indult meg. A kultúrházban hetenként két alkalommal kedden és pénteken.

1941-ben szervezték első önálló táborukat a Gödöllő melletti Babat pusztán. A jól sikerült tábor hírt, dicsőséget, de főleg lendületet adott a csapatnak.

Ebben az évben a cserkészkerület első csapata lett az akkori csapat. A csapatból 5 fiú őrvezetőképző táborban vett részt. A kirándulásokon már 30-40 fős létszámmal vettek részt a fiatalok.

1942-ben a tábor Baranya vármegyében, Szászváron zajlott ismét nagy sikerrel 33 fővel. A csapat felszerelése egyre gyarapodott: puska, csónak, sátrak, ... stb.

1943 június 23-án Lagmondi Károlyné adományából zászlót szentelhetett a csapat. Az esemény ünnepélyes keretek között zajlott, melyen Pirovszky Lajos, a cserkészkerület akkori elnöke is résztvett. A nagytábort ebben az évben augusztusban tartották Isaszeg erdejében. Itt zavarta vég először a fiúkat légiriadó. A csapat költségeinek egy részét saját erőből gyűjtötték, másik részét az úgynevezett Béke mozi (a cserkészek filmet vetítettek és így a mozi működtetésével adományt gyűjtöttek a csapat részére) bevétele fedezte.

1944-ben vettek egy 8 személyes csónakot és a fiúk majdnem minden hétvégén eveztek. Július 3-án a plébánia tanácstermét bombatámadás érte, ezért az utolsó hajlékuk is elveszett. A szeptemberi mentési munkálatokért a csapat városparancsnoki dicséretet kapott. A nagytábor vizitúra formában valósult meg a Csepel-sziget körül.

1945-ben az ostrom után hamar talpraállt a csapat. A tábort a cserkészparkban tartották.

1946-ban csak 9 napos mozgótúrára volt lehetőség, amelyre a Pilis és Börzsöny hegységben került sor. A politikai nyomás és az infláció megbénította a csapat életét.

1947-ben feljavult a csapat munkája és Kóspallagon kéthetes tábort szerveztek.

1948-ban végleg lehúzták a cserkészliliomos magyar zászlót. A csapat megszűnt. A fiúk szétszéledtek, családot alapítottak, de lelkükben magukkal vitték cserkészmozgalomban töltött évek milliónyi emlékét. A kirándulásokat, kalandozásokat, a táborozásokat... Egy utolsó táborúzz mellett a Hűvösvölgyben futottak gondolatban végig a csapat 9 éves életén, majd Józsi bá' összeszorult szívvel mondott búcsúztatót.

*Készítette:
Galambos István
őrsvezető*

Várjuk észrevételeiket és javaslataikat:

www.extra.hu/beketer vagy <http://beketer.isCool.net>

e-mail: trebaci@freemail.hu

telefon: 06305544961 vagy esténként 4053689

levélben: Mayer Diána 1161 Budapest, Baross utca 55.

MINDENKINEK JÓ NYARALÁST ÉS KELLEMES PIHENÉST KÍVÁNUNK EGÉSZ NYÁRRÁ!